

השוחר פרק שני חולין

לו.

עין משפט נר מצוה

קד א מיי פ"א מהל' מעלה ה"ט:
 קה ב ג ד מיי פ"א מהל' טומאת אוכלין הל"ג:
 קו ה מיי פ"א מהל' אבות הטומאה הל"ג ופ"ב הל"ד ועין בכ"מ:
 קז ו מיי פ"א מהל' טומאת אוכלין הל"א:

שיטה מקובצת

א צירי של מנחות. ג"ב בערך צד פ"י פסולת הסלת כמו סוכין וכיוצא בו: ב פ"א פרט לזמן קילוח הדחי משמע דם שהוא נעשה חלל ממנו הוא הדחי משקה פרט לזמן קילוח המקו את הבהמה: ג וינתן בתחלת שחיטה: ד על הדלעת של תרומה: ה ר' אחיאי אמר תולין: ו קורטי קמח הצבור במנחה ג"ב נ"א במחבת: ז כלומר אם נטמא מטמא אחריו לא אכל בעצם ולבונה פשיטא דאין מוניס. ח כן מצאתי בקצת פירושי כתיבת יד: ט פשטה ה"ה: י כתיב משמע בשר תאכל ולא חלב דם: י"א ואת ויצרף כלי לענין הכשר: י"ב מדרבתי כן אחת דררשי עשה:

רבינו גרשום

הואיל ואסורין בגויה ועבודה כלומר דכתיב לא תבדו בכבוד שורך וכו' אפי' בעל מוס: פרט לדם קילוח. אפי' בתחלת שחיטה כשמקלה הדם מחמת חיותא של בהמה דלא חשבו דם חללים: ר' אחיאי אמר תולין כלומר תולין לא אוכלין ולא שורפין: הכל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף [מכשרין]. כלומר דחשוב לדם שחיטה דם חללים הוא: צירי של מנחות. כלומר יבש שאינו בלול בשמן ונטמא: מונין בו ראשון ושני. כלומר דאם הוא ראשון מטמא שני בקשר ואם שני מטמא שלישי או לא:

ס"קא דעתך אמינא הואיל ואסירי בגויה ועבודה כו'. תימה הא גזיה עלמא שריא כשעבר וגזו דתזבח ולא תגזו קאמר דמתן צפרק הלוקח צהמה (צטורות כה). שער צבור בעל מוס שנשר והניחו צחלון ואח"כ שטמו עקביא צן מהללאל ממיר (א) וצתלוש נמי פליגי כדמוכח התם צקוף פירקין (דף טו). ואפילו רצנן דלסרי מפרש התם צגמרל גזירה משום דלמא אחי ללשהויי אכל מדאורייתא שרי א"כ אפילו דם שינא ממייס קודם שחיטת הרוצ למה יאסר וכל שכן אחר שחיטה דלזו שרי אפילו לגזו כדמשמע צפ"צ דצטורות (דף טו):

ו"ל דס"ד למיסק דם משום דדרשינן צפרק ולא חלצו והוא היזין דהוה דרשינן ולא דם ולא דמי לגזיה דשריא לגזיה מתוצח נפקא דמשמע תוצח ולא תגזו אכל כן ואכלת צפר כתיב משמע צפר יו ולא חלצו דם ולאסור אף בהגאה אחא אע"ג דאין דרשה מיוצטת על דם כמו על חלצו דשרי צאכילה מ"מ דם נמי צר אכילה הוא והא דלא מיימי הכל צפר ולא חלצו רישא דמילתא נקט אי נמי הכי פירושו הואיל ואסירי צגזיה ועבודה ואפי' לענין מלקות כמו קודם שנפסלו (א"ח) כדתנן (צטורות דף טו): הגזוז והעובד סופג את הארבעים וכיון דהחמירה תורה כל כך ראו לדרוש נמי צפר ולא דם וכן משמע צפ"ק דצטורות (דף טו): דלאסור חלצו דבעי למידק מנייה דחלצו חולין שרי מדאכטרין לאסור חלצו צפסולי המוקדשין מצטרף ולא חלצו: וד"ח חללים ישתה פריש דרם קירוח. פירש הקונטרס דדם חללים משמע שהיא נעשית חלל ממנו ודם קילוח אין הנפש יוצאה צו אלא מטיפה המשחרת ואילן שהוא אחר הקילוח וקשה דצכריתות (דף טו). משמע דלמ"ד מטיפה המשחרת ואילן לא אמתא למעוטי דם הקילוח והכי איתא התם צפרק דם שחיטה (ג"א טו) איתמר אחיו דם הקזה שהנשמה יוצאה צו רבי יוחנן אמר כל זמן שמקלה וריש לקיש אמר מטיפה הקזה שהנשמה יוצאה צו כ"ז שמקלה יאל דם התמלית מפני שהוא שותת מאי לאו אפילו ראשון ואחרון לא למעוטי טיפה המשחרת ואי לר"ל למעוטי דם קילוח קאמי לעולם תקשי ליה צרייתא אלא לכ"ע דם קילוח נשמה יוצאה צו ודם הקזה בתחלה יוצא

הואיל ואסירי צגזיה ועבודה. דכתיב (דף טו): **פרט לדם קילוח**. צשמקין את הבהמה צתחלה הדם שותת צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלה ואח"כ הוא משחרר והכי קיימא לן צכריתות דם היקו שהנפש יוצאה צו מטיפה המשחרת ואילן אכל דם קילוח לא הוי דם הנפש: את הזרעים. לינשא דקרא נקט וכי יותן מים על זרע צתחלת (ויקרא יא): ג והפסיו. צתחלת שחיטה: על הדלעת. זתלושה של תרומה: רבי יוחיא אומר סולין. לקמיה מפרש מאי תולין: צאו ונסמוך על דברי ר"ש. שהוא מסייע את רבי חייה שאמר אין דם מכשיר והוא ליה רבי יחיד צמקום שנים: היכא דאיתיה לדם. על הדלעת עד גמר שחיטה שלל נתקחה: דמכשיר. לזם שחיטה הוא ואיתקש למים: אינה לשחיטה אלא לצפוף. וכשנתקחה קודם סימן שני עדיין לא היה קרוי דם שחיטה אלא דם מגפתו: טונו הדבר. אי הוי הכשר אי לא: לר"ש לא מכשיר. לעולם ואינו מסייע את רבי חייה: צנתקחה. דפליגי ביה רבי ורבי חייה: מיהא. מסייע ליה לר"ש: דצין למר וצין למר לא מכשיר: לעולם לשחיטה עד שיצא אליהו ויודיענו ולא תני תנא תולין הדבר שגמרו מוכיח עליו: לא אוכלין ולא שורפין. אם נתקחה קודם גמר שחיטה ואחר כך נעשה טומאה צזרעים: והכי קאמר כו' גירסא דלא צריכה היא: צריד של מנחות. קורטי קמח הצבור וצמנחה ואין שמן נכנס לתוכו. צריד שלן יצא ודוגמתו צראש השנה (דף טו): היה קולו דק או עב או צרוד: קיימא לן דחיבת הקדש מכשרת דמניא והצכר' לרבות עלים ולצונה כדלקמן [ע"צ]: מונין צו ראשון ושני. כלומר אם נטמא מנמא אחרים או לא: לנאפסולי גופיה. לימסר צאכילה: אטו ריש לקיש. דבעי לא ידע להאי קרא דהכשר על ידי מים הוא: ריש לקיש. צקדשים מיבעי ליה אי הויא חיבת הקדש כהכשר מים צחולין או לא. ומהדר גמרל לשנויי ורבי אלעזר נמי דפשיט ליה ניהליה מיתורא דקרא וצפטייה ניהליה: לאו

הואיל ואמינא הואיל ואסירי בגויה ועבודה דמן לבעי קבורה קמשמע לן (ב) תנא דבי רבי ישמעאל ודם חללים ישתה צפרט לדם קילוח שאינו מכשיר את הזרעים ת"ר השוחט והתיו דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייה אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר הוכשר ור' חייה אומר תולין אנו על מי נסמוך באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר שחיטה מכשרת ולא דם אומר רב פפא הכל מודים היכא דאיתיה לדם מתחלה ועד סוף כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי צבנתקחה דדם בין סימן לסימן רבי סבר צישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והוא דם שחיטה הוא רבי חייה סבר צאינה לשחיטה אלא בסוף והוא דם מכה הוא ומאי תולין תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לדם בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חייה מכשיר בנתקחה מיהו (ב) אשאו להדדי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע ונתקחה לר' חייה ספוקי מספקא ליה אי ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר לרבי חייה ספיקא לענין שריפה מיהו שוו להדדי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין ולא שורפין צבעי ר"ש בן לקיש צ צירי של מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא לא שנא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר יאכל וגו' יאכל הבא במים הוכשר אוכל שאינו בא במים לא הוכשר אטו רבי שמעון בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי שמעון בן לקיש הכי קמביעיא ליה חבת הקדש באוכל הבא במים דמי או לא רבי אלעזר נמי מיתורי קראי קאמר מבדי כתיב וכו' יותן מים על זרע מכל האוכל אשר יאכל למה לי לאו

שחור ואח"כ יוצא ארום הכל בלא קילוח ולצקוף מקלה ואחר הקילוח מתמעט ושותת ויורד צסמוך וכל זמן שמקלה דקאמר ר' יוחנן היינו אמצעי ולריש לקיש הוי דם שהנשמה יוצאה צו משכלה המשחרר ומתחיל להאדים אע"ג שעדיין אינו מקלה והשתא פריך לריש לקיש מצרייתא דקתני יאל דם התמלית מפני שהוא שותת וה"ו שותת ומשני לא למעוטי דם המשחרר והכא לגזי הכשר זרעים לכך אינו מכשיר משום דדם חללים כתיב ולא מיקרי דם חלל אלא אותו שיואל אחר מיתה שנעשה כצר חלל פרט לדם קילוח שאינו לומר מיתה וכן פירש צקונטרס צכריתות (דף טו). והרי דם התמלית שנשפך כמים ואינו מכשיר א"ל הנח לדם התמלית דאפילו צחולין נמי לא מכשיר דלמר קרא כי הדם הוא הנפש דם שהנפש יוצאה צו קרוי דם וכו': צצריד של מנחות מונין בו. פירש צקונטרס קורטי קמח הצבורין צמנחה ואין שמן נכנס לתוכו וא"ת צ ויצטרף כלי לענין הכשר כאליו הוכשר כולו כמו שמצ"ח לענין טומאה מדכתיב קף אחת י"ו דרשינן צ עשה הכתוב לכל מה צצכף אחת דמנחה וצבלת צכלי שרת כדמוכח צפרק קמא דמנחות (דף טו). דלמר רבי יוחנן צללה זר כשרה חוץ לחומת העזרה פסולה ומפרש טעמא דציון דקדושת כלי היא נהי דכהונה לא בעי פנים מיהא צביעא ועוד דלא שייך חיבת הקדש אלא היכא שנתקדש צכלי שרת כדמוכח צריש המנחות והנפסים (קס סא). דקאמר ע"ס כל כמה דלא משפי להו צגזירין לא מתכשרי ולצונה נמי כל כמה דלא מקדש צכלי לא מתכשרא והא דלמר צההיא פירקא (קצ: ג) גזי פרה דמיטמא אע"ג דכל העומד לשרוף כשרוף דמי והויא כעפרא משום דחיבת הקדש משויא ליה אוכל והתם ליכא קדוש כלי שאני פרה הואיל ועשו צה שחיטה והואה כעין קרבן וגם משום חומרא דפרה החמירו שיהני צה חיבת הקדש וי"ל דמייירי הכא צשלל נתן עדיין שמן צמנחה צתחלה כשהסולת צ צביטה וכמ"ד ט מדת יבש נתקדשה והויא מנחה קדושה צלא שמן או צמנחת חוטא או צמנחת קנאות דליכא שמן ונתקדש הסולת צכלי ולא נתן צו מים כלל ומיהו לצון צריד משמע מקמתה למה ומקמתה יבשה וה"ו דהוה מני למיבעי צצפר קדש שלל צא צמים דדם קדשים לא מכשיר (א):

(א) [כריתות כג.]. ב) [לעיל כט: טז"ט]. ג) [ב"ק ע"ב]. ד) [פסחים כ. מנחות קב]. ה) [דברים יב.]. ו) [ר"ש. רש"י]. ז) [ויקרא יז]. ח) [ג"ל דמניא]. ט) [וישע מוס' צטורות כה. ד"ה ע"ג]. י) [פסחים יג.]. י"א) [פירש"י הוא כלי שרת שנוללן צו המנחה ועין כש"ל פי הערוך]. י"ב) [מנחות ג.].

תורה אור השלם

1. דן עם בבלאי יקום וצארי וצנשא לא ישובב עד יאכל סוף ודם חללים שחטה: במדבר כג כד 2. מכל האכל אשר יאכל אשר יבוא עקיו מים יטמא וכל משקה אשר ישותה בכל כלי יטמא: ויקרא יא לד 3. ובי נתן מים על זרע וצפל מנחלת עקיו טמא הוא קבם: ויקרא יא לח

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיהו שור כלי' ואת אי' נמחק: (ב) תוס' ד"ה סלקא וכו' עקביא צימ צמור ובחולש נמי: (ג) ד"ה צריד וכו' דם קדשים לא מכשיר ויש לומר דנקט צירי של מנחות לפי שרגילים לזיהר שלא יגע בהם מים משום חמץ הס"ד:

הגהות מהר"ב רנשבורג

(א) ת"ח ס"ד אמינא וכו'. כמו קודם שנפסלו כדתנן. ר"צ עין צטורות דף טו ע"ב ודף ט"ז ע"א:

מוסף רש"י

ודם חללים ישתה. דם היואל מן החללים. כלומר לאת מיתה קרוי משקה. פרט לדם קילוח. שאינו לאחר מיתה. דהוה דם הנפש ואינו קרוי משקה ואינו משחרר את הזרעים (כריתות כג). ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שחיטה (לעיל כס.). אינה לשחיטה אלא בסוף. אין השחיטה קרויה שחיטה אלא כשפוס (שם) וכענין ב"ק ע"ב). צירי של מנחות. יבש של מנחות. מקום שלא נגע לטם שמן (פסחים כ). קאת מן הסולת שלא נגע בשמן ולא הוכשר ונגע צו שרף. מונין בו ראשון ושני לצורך סג את השני (מנחות קב).

(א) גי' רש"ל ורש"א רבן גמליאל (ג) [לקמן לח:]; (ג) [לקמן מב:]; (ד) זבחי ע. [לקמן קא:]; (ה) דפרישותי. רש"א (ו) [ועי' מוס' לקמן קב ד"ה מה וכו'].

תורה אור השל"ם

1. דברו אל בני ישראל לאמר זאת היתה אשר תאכלו מקל הבהמה אשר על הארץ:
2. לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך ותתנוהו ואכלה או מבר לנביו פי עם קודש אהיה לך אלודך לא תבשל גיד בחלב אמו:
3. וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הִיא לָכֶם לֹא־בָלְיָה דבגו בנבלה יטמא עד הערב: ויקרא יא לט
4. וְאֲנִי לִקְדֹשׁ תִּזְכָּר לִי וְיָשֵׁר בְּשַׁרְהָ טָרֵף לֹא תֹאכְלוּ לְקַבֵּל תְּשַׁלְּכוּן אֹתוֹ: וְחֵלֶב נִבְלָה וְחֵלֶב טָרֵף יִעָשֶׂה וְקָבַל מִלֶּאכֶלֶת אֲבָל לֹא תֹאכְלוּ: ויקרא ז כד

הגהות הב"ח

(א) תו' ד"ה כי מניח וכו' ומשני כי קמיעיאל:

מוסף רש"י

בהמה דקה שפשטה ידה. אחר שפוטתה, ולא החזירה פסולה. אסוריה דבניהה מסוכנת היא ואינה מותרת עד שתפרכס ואם לא פירכסה היא כמתה קודם שפטיה, ופוטתה די לקח אינה אלא הולאה נפש, אבל נסה בין פטתה ולא כפפה בין כפפה ולא פטתה פירכסה היא וכשרה (ע"ז טו). זאת החיה. קרי ביה זמח מיה (קטן טו). למאי הלכתה. ואכל לא תאכלוהו למה לי דכפפה בתלוי טרפה. הא בתלוי כשהי נמי חיה, כל תלוי וכל דס לא תאכלו, אלא המורה אמרה כו', והיא ואכל לא תאכלוהו משום דלאו דנבלה אהרינהו ואשמעינן דחול על אסור תלוי, דאסור תלוי קדים משנעלה (קטן קג). ומשום אכל לא תאכלוהו דספיה דקרא פיש בו נבילה וטרופה לחייב את האוכלו משום תלוי ומשום נבילה ומשום טרופה, שלא תאמר אין אסור נבילה טרופה חלים על אסור תלוי שקדם לכולם (בחיים ע).

השוחרט פרק שני חולין

לז.

עין משפט
נר מצוה

ק"ב א ב מ"י פ"ד מהל' מאלות אסורות הל"ד [מן] סמג לאון קלד ט"ע ע"ד ס"ז ס"ע פ"א [ג]: ק"ג ב מ"י ע"ה הל"ב:

שיטה מקובצת

א] יבא אסור נבלה ויחול על אסור חלב ג"ב ע"י תוס' כריתות דף כג ע"א: [ג] נפחות בנורגם לאחר שחטיה והדם מקלח: [ג] השוחט בליה כדאמר' בפרקן דלעיל השוחט בליה שחטתו כשרה בדיעבד אבל לכתלה לא הסי' ומהי' בהמה מסוכנת שצריכה פרכוס וכו': [ד] וממאי תיסק אדעתך למיטרא דבעית קרא למשייה: [ה] ואשמעי רחמנא דקאי עלה נמי בלא דאי מוזת התיח לאו: [ו] דקאמר נותר ופרה עפרא בעלמא הוא כו' דבעי ר"ל וכו' ומשני כי קא מביחי' ליה דאורייתא כו': [ז] ה"מ לשוני דריש לקיש: [ח] דלמא אתא קרא לנבלה דלא אתי מכח מסוכנת קודם מיתה כגון שעשאה גיטרא: [ט] דא"כ מאי פריך במסקנא דלמא אתא קרא להך נבלה דלא הויא מסוכנת מעיקרא: [י] משום דאין אסור חל על אסור ומשפט אפי' כו'. וגי' רש"י כדמות דף כג ע"א ע"ש: [יא] אין פירושו כהניא דבסמוך: [יב] האי פירושו כהניא דלעיל:

רבינו גרשום

טמא לא יאכל אלא מסיפא כל טהור יאכל בשר כו' כלומר לרבות עצים ולבונה כד"ב דמקבלין טומאה. כלומר עצים של מערכה: ומאי תיסק אדעתך דאסירא. כלומר מינה תלמד ומאי תיסק אדעתך דאסירא: זאת למה אמרת מאי תיסק אדעתך דאסירא דכתיב זאת החיה אשר תאכלו כלומר כו': ומחיים בעשה. כלומר חיה אכול [שאינה חיה לא תאכל] טרפה מיבייא: כלומר דמחוסר כגון ניטל וניטלו הכליות וניטל ירך והלל שלה: ולעבור עליו בעשה ולא תעשה. כלומר בעשה חיה אכול לא תעשה ובשר בשדה טרפה לא תאכלו:

(א) הדבר י"ע דהא ניטול הטמול או ניטול הכליות מן הכהי' דכשרה ועלמא דע"ס הוא וי"ל יטול הכהי' ולא נשמיר היינו כלום או שעטלו נזמח הגדין ועל היך וכו':

מאי. לגופיה הוא דלהני אכל דליטמי איהו אחרני לא או דלמא ל"ש: **בתנ"י** עד שפרכס. דאי לא מפרכס קיס להו לרצנן דנטולה נשמתה קודם גמר שחיתתה כדאמרין בגמרא [לח:]. **אם זינקה**. כדרך שהזהמות נופחות בגרוגס [והדס קילוח]: **השוחט צלילה**. זהמה מסוכנת שצריכה פירכוס ולא ידע אי פירכסה: **ולמחר השכים ומלא**. כותלי בית שחיתת האורח מלאים דס כשרה מפני שזינקה: **וכמוס ר"א**. דמנכר לה ציונוק אמרה ר"ש: **אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה**. לריכות פירכוס אם היא מסוכנת: **שפשטה ידה**. צגמר שחיתתה: **ולא החזירה פסולה**. אם הייתה מסוכנת לפי שאין זה פירכוס אלא כן דרכה שעת לאת נפשה אכל גסה לאו אורחה כהי: **גמ' ממאי דשריא**. ואפילו צפירכוס: **ומהדרין וממאי תיסק ז' אדעסין למיסרי**. דבעי קרא למשריא: **לאו חיה היא**. ואפילו מפרכסת ומנא לן דשריא: **מדאמר רחמנא נבלה לא תאכל**. וסמא נבלה מסוכנת הוא קודם מיתתה: **מכלל** דקודם מיתה כי הוה מסוכנת שריא דאי קודם מיתה אסירא מוזת החיה לאחר מיתה מיבעיא מיתה מי שריא לה: **ופרכין דלמא היינו נבלה היינו מסוכנת**. וקודם מיתה משנסתכנה קרי לה נבלה ואשמעינן רחמנא דקאי עלה יצאלו נמי דאי מוזת לאו הוצא מכלל עשה עשה: **מחיים לא איקרי נבלה**. והלכך למה לי לנארוי עלה דנבלה פשיטא דאסור מסוכנת להיכא אזיל: **דלמא לעולם היינו נבלה היינו מסוכנת**. כלומר לעולם כדקאמר דנבלה היינו בהמה שנסתכנה ונאסרה קודם מיתה ואפ"ה איצטרין קרא דאילו מחיים אסור מסוכנת עשה צעלמא הוא ואשמעינן קרא דלמחר מיתה קאי נמי בלאו: **טרפה**. ניקב קרום של מוח [גכ]. או נחתכו רגליה [ע"ג]. **מחוסרת היא**: ואי **ס"ד מסוכנת**. מחמת חולי דלא מחסרה אסורה דדרשין שאינה חיה לא תאכל: **מסוכנת**. מחמת טרפות שחסרה היא: **מיבעיא**. דהך טרפה נמי אינה חיה אלא מדאיצטרין למיכר טרפה ש"מ מסוכנת מחמת טרפות דמיחסרה אסורה אכל שאר מסוכנות שריא דלא דרשין שאינה חיה לא תאכל: **ודלמא היינו טרפה היינו מסוכנת**. וזין מחסרה וזין לא מחסרה משעה שאינה חיה טרפה קרי לה טרפה לשון מסוכנת היא כלומר קרובה למוט ואיצטרין לעבור עליה בעשה דשאינה חיה ולא תעשה דטרפה: **אם כן נבלה**. דאוקמא לעיל דמשום לעבור עליה בלאו נמי איצטרין: **ל"ל השפא מחיים**. כשהיא מסוכנת קרייה רחמנא טרפה וקאי עלה בלאו ועשה: **לאחר מיתה מיבעיא**. אסורה להיכא אול: **ודלמא היינו נבלה היינו טרפה היינו מסוכנת**. כלומר אפילו נצלה שמתה לאחר שנטרפה ונסתכנה מזית מוקמת לה ואפ"ה איצטרין ולמיסק עלה לאחר מיתה בשני לאון לאו דנבלה ולא דטרפה ועשה דחיה אכול: **ואמר מר**. צוצחים צפרק חטאת העוף (דף ע). **למאי הלכסא**. כלומר האי ואכל לא תאכלוהו לא כריך דהא כתיב (ויקרא א) כל חלב וכל דס לא תאכלו ומשום דנתנבלה או נטרפה מי אזיל ליה אסור חלב ולמאי איצטרין אלא התורה אמרה דחייב משום שני לאון משום לאו דחלב ומשום לאו דטרפה דלא תימא אין אסור חל על אסור:

מאי כי מהניא חבת הקדש לפסולא דגופיה אבל למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא לא שנא תיקו: **בתנ"י** השוחט את המסוכנת רשב"ג אומר עד שתפרכס ביד וברגל ר"א אומר דיה אם זינקה אמר ר"ש השוחט בלילה ולמחר השכים ומצא כתלים מלאים דם כשרה שזינקה וכמדת ר"א והכ"א "עד שתפרכס או ביד או ברגל או עד שתכשכש בזנבה אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה [בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה פסולה שאינה אלא הוצאת נפש בלבד] כמה דברים אמורים שהיתה בחזקת מסוכנת אבל אם היתה בחזקת בריאה אפי' אין בה אחד מכל הסימנים הללו כשרה: **גמ'** מסוכנת ממאי דשריא וממאי תיסק אדעתין דאסירא דכתיב וזאת החיה אשר תאכלו [חיה אכול ושאינה חיה לא תאכל] והא מסוכנת אינה חיה מדאמר רחמנא נבלה לא תאכל מכלל דמסוכנת שריא דאי ס"ד מסוכנת אסירא השתא מחיים אסירא לאחר מיתה מיבעי ודלמא היינו נבלה היינו מסוכנת לא ס"ד דכתיב [וכי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה הנוגע בנבלתה לאחר מיתה היא דקרייה רחמנא נבלה מחיים לא אקרי נבלה ודלמא לעולם אימא לך היינו נבלה היינו מסוכנת מחיים בעשה לאחר מיתה בלאו אלא מדאמר רחמנא טרפה לא תאכל מכלל דמסוכנת שריא דאי ס"ד מסוכנת אסירא השתא מסוכנת דלא מחסרה אסירא טרפה מיבעיא ודלמא היינו טרפה היינו מסוכנת ולעבור עליו בעשה ולא תעשה א"כ נבלה דכתב רחמנא ל"ל ומה מחיים קאי עלה בלאו ועשה לאחר מיתה מיבעיא ודלמא היינו נבלה היינו טרפה היינו מסוכנת ולעבור עליו בשני לאון ועשה אלא מהכא [וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלוהו] ואמר מר למאי הלכתא אמרה התורה [א] יבא אסור נבלה ויחול על אסור חלב יבא אסור טרפה ויחול על אסור חלב ואי

כי מהניא חבת הקדש לפסולא גופיה. השתא מסקין דמדאורייתא קמיעי ליה אכל מדרבנן מודו דמונין צו ראשון ושני וכן משמע נמי פרק המנחות והנסכים צעלמא הוא אמאי מטמא קמיעיאל ליה דאורייתא כי אמרינן דרצנן והא דלמחר צפ"ק דפסחים (דף כ). גבי מטח שנמלאת בצצר הכשר טמא האי צצר דתמכר צמאי אי צחינת הקדש אימר דמהני חזית הקדש לפסולא דגופיה למימני ציה ראשון ושני מי מהני וכו"מ ה"ע תפשוט הא דבעי ר"ל כו' הוה מני לשנויי [הא דר"ל מדאורייתא צעי אלא שפיר משני שם כגון שהעבירה צנחר ועוד משום דלרצ דיוסף דלעיל צעי נמי מיניה מדרבנן וא"מ תפשוט דר"ל מדרבי יוסי צ"ר חנינא דלמחר משקי צית המטבחים אינו מכשיר ואם מהני חזית הקדש למימני ציה ראשון ושני מני"מ צהכשרו וי"ל דנפקא מינה לעינן כמה דברים שזיו מציאים צעורה וגם חולין היו מציאים לאכול עם המנחות והצבים כדי שיהו נאכלים על השזע כדלמחר דהקומץ רצה (מנחות דף כח):

השוחט את המסוכנת. אפילו לכתלה שרי ונקט לשון דיעמד משום דבעי למיתני עד שפרכס: **שאינה חיה לא תאכל**. צריש אלו טרפות (לקמן דף מ). דריש מהאי קרא דטרפה אינה חיה והיינו לפי המסקנא דשמעתינן דלא מיתוקמא צמסוכנת:

השתא מחיים אסורה אחר סדר דסמא נבלה מסוכנת היא קודם מיתה ולהכי דייק שפיר דאי קודם מיתה אסורה פשיטא דמיתה לא שריא לה דכפירש צקונטרס ומיד הוה מני למפך דלמא חתי קרא לנבלה דלא [מ] מנח מסוכנת וכוון שעשאה גיטרא אלא דנטר עד סוף המסקנא אכל אין לפרש דלפילו אפשר לנבלה שלא הייתה מסוכנת מעיקרא מ"מ דייק דמדאמר רחמנא מסוכנת משום דקרובה למיתה כ"ש בהמה שמתה לגמרי דע"ג דאמר רחמנא טרפה אפ"ה איצטרין לאסור נבלה משום דטרפה מיחסרה אין לפרש

כך דא"כ אמאי [ו] פריך במסקנא דלמא אתא קרא להך נבלה דלא אתא מכח מסוכנת מעיקרא כגון שעשאה גיטרא אלא פשיטא דאין זה קל וחומר דאסור מסוכנת חמיר דחל מחיים כדלמא צוצחים צפרק חטאת העוף (דף ע). דלא ילפינן נבלה מטרפה משום דחמירא דאסורה מחיים וא"מ למאי [ו] פריך אי אמרת נמי מסוכנת שריא תקשי אמאי איצטרין קרא לאסור נבלה הא אסורה מחיים משום אסור שאינה צוחה דרחמנא אמר וצחת וזו לא נחטפה דממו"ץ אף לאחר שנתנבלה איכא עשה דשאינה צוחה כדמשמע צפרק כל שעה (פסחים דף טו). וצפ"ק דמיר (דף ד). דר"ש אומר האוכל נבלה צויה"כ פטור משום דאין אסור חל על אסור [ו] משמע אפילו נתנבלה צויה"כ פטור משום דאין אסור חל על אסור והשתא כשמתה פקעה אסור אכר מן החי אמאי לא חל אסור יוה"כ עם אסור נבלה צבת אחת אלא ודאי לעולם איכא אסור דשאינה צוחה ולהכי לא חייל עליה אסור יוה"כ דמחיים נמי הוה צב אסור זה ואכתי לא פקע [ו] יש לומר דהוה מני למימר ולעמית:

דלמא היינו נבלה היינו מסוכנת. אין י"ל לפרש כהניא דצמסוכן **השתא מסוכנת דלא מחסרה אסורה טרפה מיבעיא**. וכו"מ איצטרין לטרפה דלא מחסרה כגון דימיר כיון דכל יתר כנטול דמי הא נמי מיחסר ונפלה נמי חטובה כמחסרה: **ודלמא היינו טרפה היינו מסוכנת**. י"ל הא פירושו כהניא דלעיל דהשתא צעי למימר דכל מסוכנת קרי לה טרפה דטרפה לשון מסוכנת כלומר קרובה למוט צין מיחסרה צין לא מיחסרה וק"ק דלעיל דפריך היינו נבלה היינו מסוכנת לא קאמר לעבור עליו בעשה ולא תעשה כדקאמר הכא:

ומה